

ADAM SOUTHWARD

Trance

HOOFDSTUK 1

De professor knielde behoedzaam neer om niet in contact te hoeven komen met het bloed dat al over het goedkope linoleum van het lokaal stroomde en legde zijn hand op de schouder van de vrouw. Hij schrok een beetje toen hij de warme, kleverige vloeistof voelde. Ze knipperde met haar ogen en probeerde iets te zeggen, maar haar adem stakte omdat er bloed in haar keel stroomde. Haar lippen openden zich, maar vormden geen woorden. De maag van de professor kromp ineem nu hij het leven uit haar zag wegvloeien. Tranen prikten in zijn ogen, maar hij kon niets doen om haar te redden.

Wie was ze eigenlijk? Hij kende haar van gezicht, maar haar naam schoot hem niet te binnen. Ze had een bleke, gerimpelde huid en rode lippen. Haar haar was kort en donker met hier en daar wat grijs. Een shawl met bloemetjespatroon was losjes om haar hals geslagen. Was ze een collega? Of een student misschien? Hij ontmoette zoveel mensen op de faculteit dat hij onmogelijk alle namen kon onthouden.

Hij wierp een blik op zijn horloge. Hij was al laat. Zijn vrouw had kaartjes voor een concert in het Londense South Bank Centre. Het begon om zeven uur. De tweede symfonie van Elgar, zijn favoriete muziekstuk. Hij neuriede de melodie en het deed hem plezier dat hij de juiste noten kende, iets wat alleen mogelijk is als je de muziek in je hoofd hoort. Maar de muziek werd plotseling onderbroken door een hevige pijn in zijn rechteroog.

De vrouw bewoog weer. Er gingen schokjes door haar rechterbeen, dat nat was van het bloed. Hij zag haar bewegingen steeds trager worden en ze begon steeds sneller en oppervlakkiger te ademen. Ze bloedde uit meerdere borstwonden en haar ogen stonden dof. Maar ze leefde nog wel.

‘Het spijt me,’ fluisterde hij. Met zijn rechterhand omvatte hij het mes en trok het los. En met een diepe zucht stootte hij het weer in haar borst.

Het was een gekarteld keukenmes, erg bot, en zijn hand beefde toen hij het weer terugtrok. Hij wist niet meer waar hij dat mes vandaan had gehaald, maar het zag er oud uit. Hij fronste zijn wenkbrauwen omdat het bloed van het plastic heft over zijn pols en onder het bandje van zijn horloge sijpelde.

De professor streek met zijn hand over de wang van de vrouw en liet een streep bloed achter. Hij verpestte haar make-up, maar ze was nu dood dus dat deed er niet meer toe. Bovendien kwam er nu een hevige paniek in hem op. Hij moest opstaan, met zijn hoofd omhoog. Hij ademde diep in en probeerde zijn maaginhoud weer omlaag te dwingen.

Het lokaal was groot en donker, afgezien van het licht van de straatlantaarns dat door het raam aan de noordzijde naar binnen viel. De tafels waren opgesteld voor een werkcollege, in een wijde U, maar het was nu een chaos. Tafels en stoelen waren verschoven en omgegooid. Het zou tijd kosten om weer orde op zaken te stellen.

Ongeveer een meter van de vrouw lag een oudere man op zijn buik op de grond tussen de tafels. De tafelpoten hadden een spoor over de vloer getrokken; er zaten zwarte vegen op de plek waar de man had uitgehaald in een wanhopige poging om te ontsnappen. Hij was een medewerker van de professor, de adjunct-voorzitter van de faculteit en een briljant geleerde. Ze werkten al twintig jaar samen. Zoals altijd droeg hij een keurig pak met een zwarte stropdas en glanzend gepoetste schoenen. Zijn grijze haar zat nog steeds in een keurige scheiding, al was zijn bril verbrijzeld en lag een van de pootjes van de bril tegen zijn wang. Hij was al dood. De professor had hem vier keer in de rug gestoken. Dat had zijn enige slachtoffer zullen zijn, maar de vrouw was onverwacht binnengekomen en had hem betraapt. Wat had hij anders kunnen doen?

De professor staaarde nog een paar seconden naar de kapotte bril, maar kon de misselijkheid niet meer onderdrukken. Hij draaide zijn hoofd weg om de twee dode lichamen niet te hoeven zien en begon te hyperventileren. Zijn toestand van verwarring bereikte een nieuw hoogtepunt. Hij wierp een blik op de muur, waar het portret van Jung hem aanstaarde. Die poster had hij zelf opgehangen, net als alle andere. Hij hing boven een plank met keurig opgestapelde teksten voor eerstejaarsstudenten. Ze lagen nog op hun plek.

De poster van Jung vervaagde omdat er nieuwe tranen in de ogen van de professor opwelden. Hij kreunde en zijn borst verstrakte.

Hij keek nu wanhopig naar hulp zoekend naar de deur van het lokaal, maar de duistere gedaante in de gang schudde zijn hoofd, precies zoals hij al eerder had gedaan, en mompelde zachtjes.

De gedaante die uit de duisternis naar voren kwam, was klein, vlezig en gekleed in een slobberig pak met versleten schoenen. Zijn hoofd was kaal en glanzend en zijn bril balanceerde op het puntje van zijn neus. Maar zijn ogen stonden strak en hielden de geest van de professor vast in een genadeloze greep.

De man bleef in de gang staan en fluisterde snel enkele woorden. Het sissende gefluister legde de afstand tussen hen beiden af als was het een zacht briesje. Zelfs al kon de professor niet verstaan wat er gezegd werd, toch trok de mist in zijn hoofd op en maakte zijn verwarring plaats voor doelgerichtheid. De misselijkheid was er nog en steeds weer voelde de professor zijn maaginhoud omhoogkomen. Terwijl de suggesties in zijn bewustzijn werden geplant, was het alsof er statische elektriciteit door zijn benen ging. Hij wist wat hij doen moest en dat vervulde hem met afschuw.

De paniek deed zijn hoofd tollen. Hij wankelde en greep zich vast aan de eerste de beste tafel. Die schoof piepend over de vloer, waardoor hij bijna viel, maar hij slaagde erin overeind te blijven.

‘Waarom?’ vroeg de professor. ‘Alstublieft.’

Maar de man schudde zijn hoofd en fluisterde weer. De instructies waren kraakhelder.

De professor smeekte en bedelde om genade, maar het antwoord bestond slechts uit een scherpe pijnscheut in zijn slapen. Telkens als hij iets zei, werd de pijn heviger. Hij smeekte om genade, maar het had geen zin en hij boog zijn hoofd in overgave. Hij kon niets uitrichten. Hij had geen controle over zichzelf.

De man verdween in de duisternis en werd weer een wachtende schaduw.

Zijn woorden gonsden door het hoofd van de professor, zoekend naar hun eindbestemming. Ze drongen door in hoeken en gaten, blij dat ze hun doel gevonden hadden. De professor vocht terug, maar de influisteringen plantten zich stevig in de diepste lagen van zijn bewustzijn, totdat

ze deel van hem uitmaakten en de absolute macht hadden. Ze vertelden hem wat hij moest doen en dat deed hij.

Hij kon niet anders.

De professor merkte dat het geen moeite kostte het mes in zijn eigen nek te steken. Al baande het staal zich een weg door zijn keel, toch voelde hij de pijn slechts op een afstand, dof en onbelangrijk. Hij was zich ervan bewust dat het bloed uit zijn aderen stroomde, maar ervoer dat slechts als iets wat in de verte gebeurde. De alarmerende, metaalachtige geur prikkelde in zijn neus, maar riep verder geen reactie op.

Na een paar seconden was hij te zwak om overeind te blijven staan en zakte hij door zijn benen. Hij kwam eerst op zijn knieën terecht en zakte toen opzij. Al die tijd waren zijn ogen strak op de gedaante in de deuropening gericht. Op de man die hem glimlachend toefluisterde, al hoorde hij steeds minder.

Het laatste wat de professor zag voor zijn ogen dichtvielen, was dat de man een stoel pakte. Hij ging zitten en maakte een uitgeputte indruk, met zijn hoofd in zijn hand. Hij tikte met zijn rechterschoen tegen de grond.

De professor hoorde nog een laatste influistering van de man in de deuropening. Hij sprak een vreemde taal en in eerste instantie verstond hij het niet, maar toen werd het hem duidelijk. *Te iert*. Ik vergeef het je. Hij kende deze taal, een taal die allerlei herinneringen opriep die hij lange tijd had verdrongen. Nu pas begreep hij waarom die man gekomen was en wat er gebeurde. En hij wist ook dat het te laat was om hem nog tegen te houden.